

CIORAN

DE L'INCONVENIENT
D'HAYER NASCUT

Traducció d'Andreu Gomila

Empúries

Cioran

De l'inconvenient
d'haver nascut

Traducció d'Andreu Gomila

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *De l'inconvénient d'être né*

© Éditions Gallimard, 1973

Primera edició: octubre del 2019

© de la traducció: Andreu Gomila Llobera, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialemipuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta
Dipòsit legal: B. 20.306-2019
ISBN: 978-84-17879-12-9

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.
Tots els drets reservats.

I

Tres de la matinada. Percebo aquest segon, i després un altre, faig balanç de cada minut.

Per què tot això? —*Perquè he nascut.*

D'una mena especial de vetlles deriva la inculpa-
ció del naixement.

*

«Des que soc al món» —aquest *des que* em sembla carregat d'un significat tan esfereïdor que esdevé insostenible.

*

Existeix un coneixement que treu pes i abast al que fem: per a ell, tot és privat de fonament, a excepció d'ell mateix. Pur fins al punt d'avorrir la idea d'objecte, tradueix aquest saber extrem segons el qual cometre o no cometre un acte és el mateix, i alhora va acompanyat d'una satisfacció extrema: aquella de poder repetir, en cada moment, que cap gest que executem no val la pena, que res no és realçat per algun rastre de substància, que la «realitat» és de la in-

cumbència de l'insensat. Un coneixement d'aquesta mena mereixeria d'anomenar-se pòstum: opera com si el coneixedor estigués viu i no viu, ser i record de ser. «Això ja és passat», diu de tot el que fa, en l'instants mateix de l'acte, qui d'aquesta manera no és mai destituït de *present*.

*

No correm cap a la mort, fugim de la catàstrofe del naixement, ens regirem, supervivents que intenten oblidar-la. La por de la mort no és res més que la projecció en el futur d'una por que s'enfila al nostre instant primer.

Ens repugna, cert, tractar el naixement de flagell: no ens han inculcat que era el bé sobirà, que el pitjor se situava al final i no al principi de la nostra carrera? El mal, el mal veritable, és tanmateix *darrere*, no davant nostre. És això el que se li va escapar a Crist, és això el que va copsar Buda: «Si tres coses no existissin al món, oh deixebles, el Perfecte no apareixeria en el món...». I, abans de la vellesa i la mort, situa el fet de néixer, font de totes les xacres i de tots els desastres.

*

Podem suportar qualsevol veritat, per destructiva que sigui, amb la condició que sigui total, que contingui tanta vitalitat com l'esperança a la qual ha substituït.

*

Jo no faig res, ja ho sabeu. Però *veig* com passen les hores —i val més això que intentar omplir-les.

*

No fa falta constrènyer-se a una obra, només cal dir alguna cosa que es pugui xiuxiuejar a l'orella d'un borratxo o d'un moribund.

*

Fins a quin punt la humanitat és en regressió, res no ho prova millor que la impossibilitat de trobar un sol poble, una sola tribu, on el naixement provoqui encara dol i lamentacions.

*

Insurgir-se contra l'herència és insurgir-se contra milers de milions d'anys, contra la *primera* cèl·lula.

*

Hi ha un déu al principi, si no al final, de tota joia.

*

Mai còmode en l'immediat, només em sedueix el que em precedeix, el que m'allunya d'aquí, els

instants sense nombre on jo no vaig ser: el no-nascut.

*

Necessitat física de deshonor. M'hauria agradat ser fill de botxí.

*

Amb quin dret pregueu per mi? No necessito un intercessor, ja m'arreglaré *sol*. De part d'un miserable potser m'hi avindria, però de ningú més, ni que fos un sant. No puc tolerar que algú s'inquieti per la meva salvació. Si la temo i la defujo que indiscretes que són les vostres pregàries! Dirigiu-les cap a una altra banda; de totes maneres, no estem al servei dels mateixos déus. Si els meus són impotents, podríem ben bé creure que els vostres no ho són menys. Fins i tot si suposem que fossin així com us els imagineu, els mancarà encara el poder de guarir-me d'un horror més vell que la meva memòria.

*

Que miserable que és una sensació! L'èxtasi no és, *potser*, res més que això.

*

Desfer, des-creure, és l'única tasca que pot assignar-se l'home, si aspira, com tot ho indica, a distingir-se del Creador.

*

Sé que el meu naixement és fruit de l'atzar, un accident risible, i això no obstant, quan me n'oblido, em comporto com si hagués estat un esdeveniment capital, indispensable per a la marxa i l'equilibri del món.

*

Haver comès tots els crims, tret d'haver estat pare.

*

Per regla general, els homes *esperen* la decepció: saben que no s'han d'impacientar, que tard o d'hora vindrà, que els concedirà els retards necessaris perquè puguin lliurar-se a les seves empreses del moment. És diferent que el desenganyat: per a ell, ella apareix al mateix temps que l'acte; no necessita sotjar-la, és present. Alliberant-se de la successió, ha devorat el possible i convertit el futur en superflu. «No puc trobar-vos en el *vostre* esdevenidor», diu als altres. «No tenim un sol instant que ens sigui comú». Per a ell la totalitat del futur ja és allà.

Quan percebem el final dins el principi, anem més de pressa que el temps. La il·luminació, decepció fulminant, dispensa una certitud que transforma el desenganyat en emancipat.

*

Em deslligo de les aparences i m'hi enredo tanmateix; o més aviat: soc a mig camí entre aquestes aparences i *això* que les revoca; *això* que no té ni nom ni contingut, *això* que no és res i que ho és tot. El pas decisiu fora d'elles, no el franquejaré mai. La meva natura m'obliga a flotar, a eternitzar-me en l'equívoc, i si jo intentés decantar-me cap a un cantó o un altre, moriria per la meva salvació.

*

La meva facultat de decebre'm depassa l'enteniment. És ella qui m'ha fet comprendre Buda, però és també qui m'ha impedit seguir-lo.

*

Si no podem apiadar-nos d'alguna cosa, no compta, deixa d'existir. Per això el nostre passat deixa de pertànyer-nos quan assumeix figura d'història, quan esdevé alguna cosa que no interessa a ningú.

*

En el més profund d'un mateix, aspirar a ser tan desposseït, tan lamentable com Déu.

*

El veritable contacte entre els éssers només s'estableix a través de la presència muda, a través de l'aparent no-comunicació, a través de l'intercanvi misteriós i sense paraules que s'assembla a la pregària interior.

*

El que sé als seixanta ja ho sabia als vint. Quaranta anys d'un llarg, d'un superflu treball de verificació...

*

Que tot estigui mancat de consistència, de fonament, de justificació, n'estic tan convençut que aquell que gosés contradir-me, encara que fos l'home que més m'estimo, se m'apareixeria com un xarlatà o un animal.

*

Des de la infantesa, percebia l'escolament de les hores, independents de tota referència, de tot acte i de tot esdeveniment, la disjunció del temps del que no ho era, la seva existència autònoma, el seu estatut particular, el seu imperi, la seva tirania. Recordo com si fos ahir aquella tarda on, per primera vegada, davant de l'univers vacant, jo no era res més que fuita d'instants rebels que encara havien d'omplir-se de la seva funció adequada. El temps es desenganxava de l'ésser *a costa meua*.

*

A diferència de Job, no he maleït el dia del meu naixement; els altres dies, en canvi, els he cobert tots d'anatemes...

*

Si la mort només tingués un cantó negatiu, morir seria un acte impracticable.

*

Tot és; res no és. Una i altra fórmula aporten la mateixa serenitat. L'ansiós, per desgràcia seva, resta entre les dues, tremolant i perplex, sempre a mercè d'un matís, incapaç de situar-se en la seguretat de l'ésser o de l'absència d'ésser.

*

En aquesta costa normanda, a una hora tan matinerà, no necessitava ningú. La presència de gavines em destorbava: les vaig foragitar a pedrades. I en els seus crits d'una estridència sobrenatural, vaig comprendre que això era el que em mancava, que el sinistre era l'únic que podia calmar-me, i que és per trobar-lo que m'he llevat abans que el dia.

*

Estar viu —de cop m'impresiona l'estranyesa d'aquesta expressió, com si no pogués aplicar-se a ningú.

*

Cada vegada que això no rutlla i que sento pietat pel meu cervell, em deixo emportar per una necessitat terrible de *proclamar*. És aleshores que endevino de quins abismes lamentables sorgeixen reformistes, profetes i salvadors.

*

M'agradaria ser lliure, perdudament lliure. Lliure com un nascut mort.

*

Si entra en la lucidesa tanta ambigüitat i confusió, és que és resultat del mal ús que hem fet de les nostres vetlles.

*

L'obsessió del naixement, en transportar-nos a l'*anterioritat* del nostre passat, ens fa perdre l'interès pel futur, pel present i fins i tot pel passat.

*

Rars són els dies en què, projectat en la posthistòria, no assisteixo a la hilaritat dels déus al final de l'episodi humà.

Bé caldria una visió alternativa, quan la del Judici ja no acontenta ningú.

*

Una idea, un ésser, tant se val en qui s'encarni, perd la seva figura, esdevé grotesc. Frustració de la culminació. No evadir-se mai del possible, abandonar-se en l'inconstant etern, *oblidar-se* de néixer.

*

La veritable, l'única dissort: veure el dia. D'aquí ve l'agressivitat, el principi d'expansió i la ràbia allotjada en els orígens, l'impuls cap al pitjor que els sacsejà.

*

Quan tornes a veure algú després de molts anys, caldria asseure's un davant de l'altre i no dir res durant hores, a fi que, a l'empara del silenci, la consternació pugui paladejar-se a ella mateixa.

*

Dies miraculosament colpejats per l'esterilitat. En lloc d'alegrar-me'n, de cantar victòria, de convertir aquesta sequera en festa, de veure-hi una il·lustració

de la meva culminació i de la meva maduresa, de la meva indiferència en fi, deixo que m'envaeixin el despit i el mal humor, tan tenaç és en nosaltres el vell home, el bandarria que remuga, incapaç de retirar-se.

*

Em crida la filosofia hindú, el propòsit principal de la qual és superar el jo; i tot el que faig i tot el que penso no és més que jo i desgràcies del jo.

*

Mentre actuem, tenim un objectiu; l'acció acabada no té cap més realitat per a nosaltres que l'objectiu que busquem. No hi havia doncs res de consistent en això, no era més que un joc. Però n'hi ha que són conscients d'aquest joc *durant* l'acció mateixa: viuen la conclusió en les seves premisses, la realització en allò virtual, soscaven allò seriós pel fet mateix que existeixen.

La visió de la no-realitat, de la carència universal, és el resultat combinat d'una sensació quotidiana i d'un calfred brusc. *Tot està en joc* —sense aquesta revelació, la sensació que arrosseguem al llarg dels dies no tindria aquest segell d'evidència que necessiten les experiències metafísiques per distingir-se de les seves contraparts, els *deficis*. I és que tot defici no és sinó una experiència metafísica avortada.

*

Quan hem fet servir l'interès que teníem per la mort, i quan creiem que no en podem treure més suc, ens repleguem en el naixement, ens disposem a enfrontar-nos a un precipici altrament inacabable.

*

En aquest moment mateix, tinc *mal*. Aquest esdeveniment, crucial per a mi, és inexistent, fins i tot inconcebible per a la resta dels éssers, per a tots els éssers. A excepció de Déu, si és que aquesta paraula pot tenir algun sentit.

*

Se sent a tot arreu que, si tot és fútil, fer bé el que fem no ho és. Això mateix ho és, tanmateix. Per arribar a aquesta conclusió, i sostenir-la, no cal practicar cap ofici, o com a molt el de rei, com Salomó.

*

Jo reaccio com tothom i fins i tot com els que més menyspreo; però em rescabalo quan deploro tot acte que cometo, bo o dolent.

*

On són les meves sensacions? S'han esfumat en... mi, i aquest jo què és, sinó la suma d'aquestes sensacions evaporades?

*

Extraordinari i nul —aquests dos objectius s'apliquen a un cert acte i, a conseqüència, a tot el que en resulta, a la vida en primer lloc.

*

La clarividència és l'únic vici que ens fa lliures —lliures *en un desert*.

*

A mesura que passen els anys, decreix el nombre de gent amb qui et pots entendre. Quan ja no hi hagi ningú més a qui adreçar-se, serem finalment així com érem abans de caure dins un nom.

*

Quan refuses el lirisme, ennegrir una pàgina esdevé una prova: per què molestar-se a escriure per dir *exactament* allò que havíem de dir?

*

És impossible acceptar ser jutjat per algú que ha patit menys que nosaltres. I com que tothom es creu un Job desconegut...

*

Somio en un confessor ideal, a qui dir-ho tot, confessar-ho tot, somio en un sant apàtic.

*

Després d'anys i anys de morir-se, el viu ha hagut d'agafar-se a la basa de morir; altrament, no ens explicariem per què un insecte o un rosegador, i l'home mateix, aconseguen, després d'alguns escarafalls, dinyar-la tan dignament.

*

El paradís no era suportable, si no, el primer home s'hi hauria acomodat; aquest món tampoc no ho és, ja que hi trobem a faltar el paradís o n'esperem un altre. Què hem de fer? On hem d'anar? No fem res i no anem enlloc, simplement.

*

La salut és un bé, sens dubte; però a aquells que la posseeixen se'ls ha retirat l'oportunitat d'adonarse'n, ja que una salut conscient d'ella mateixa és una salut compromesa o en perill. Com que ningú no gaudeix de l'absència de xacres, podem parlar sense exagerar d'una pena *justa* per als sans.

*

N'hi ha que tenen desgràcies; d'altres, obsessions.
A qui hem de plànyer més?

*

No m'agradaria que es fos equànime amb mi: podria
privar-me de tot, tret del tònic de la injustícia.

*

«Tot és dolor» —la fórmula budista, modernitzada,
donaria: «Tot és malson».

Alhora, el nirvana, cridat a posar fi a un turment
generalitzat, deixaria de ser un recurs només reser-
vat a uns pocs, per esdevenir universal com ho és el
malson.

*

Què és una crucifixió única comparada amb aquella,
quotidiana, que carrega l'insomne?

*

Quan passejava a una hora tardana en aquesta avin-
guda vorejada d'arbres, una castanya em va caure als
peus. El soroll que va fer en espetegar, l'eco que va
suscitar en mi i un ensurt desproporcionat amb aquest
incident ínfim m'abocaren dins el miracle, dins l'ebrie-
tat del definitiu, com si no hi hagués més preguntes,
res més que respostes. Estava ebri de mil evidències
inesperades, amb les quals no sabia què fer...

És així com vaig estar a punt de tocar el suprem. Però vaig creure preferible continuar el meu passeig.

*

No confessem les nostres penes a un altre si no és per fer-lo patir, perquè les faci seves. Si volguéssim encarcerinar-lo, només compartiríem els nostres turments abstractes, els únics que acullen amb calidesa tots els que ens estimen.

*

No em perdono haver nascut. És com si, tot insinuant-me en aquest món, jo hagués profanat un misteri, traït algun compromís d'envergadura, comès una falta d'una gravetat sense nom. No obstant, crec que he de ser menys taxatiu: néixer se m'apareix aleshores com una calamitat que em faria inconsolable si no l'hagués conegut.

*

El pensament no és mai *innocent*. És perquè no té pietat, és perquè és agressió, que ens ajuda a saltar tots els esculls. Si suprimíssim tot el que té de dolent i fins i tot de demoníac, ens caldria renunciar al concepte mateix d'alleujament.

*

El mitjà més segur per no equivocar-se és minar certesa rere certesa.

El fet és que tot el que importa es va fer *fora* del dubte.

*

Des de fa molt de temps, des de sempre, que tinc consciència que l'aquí-baix no és el que em calia i no sabia acostumar-m'hi; és per això, i per això únicament, que he adquirit una miqueta d'orgull espiritual, i que la meva existència em sembla la degradació i el desgast d'un psalm.

*

Els nostres pensaments, a sou del nostre pànic, s'orienten cap al futur, segueixen el camí de tot temor, desemboquen en la mort. I invertir el seu curs és fer-los recular, més que dirigir-los cap al naixement i obligar-los a romandre-hi. D'aquesta manera perden aquest vigor, aquesta tensió insaciable que viu al fons de l'horror de la mort, i que és útil als nostres pensaments si volen dilatar-se, enriquir-se, guanyar força. Així compremem per què, mentre recorrem un trajecte contrari, els manca embranzida i estan tan cansats quan arriben per fi a la seva frontera primitiva, que ja no tenen energia per mirar més enllà, cap al mai-nascut.

*

No són pas els meus inicis; és l'inici, el que m'importa. Si ensopego amb el meu naixement, obsessió mínima, és perquè no puc saltar al primer moment del temps. Tot malestar individual ens porta, en última instància, a un malestar cosmològic, ja que cadascuna de les nostres sensacions expia aquest crim de la sensació primordial, a través de la qual l'ésser va lliscar fora de no se sap on...

*

Per més que ens preferim a l'univers, tanmateix ens odiam molt més del que pensem. Si el savi és una aparició tan insòlita, és perquè sembla immune a l'avversió que, com tots els éssers, ha d'alimentar per ell mateix.

*

Cap diferència entre l'ésser i el no-ésser, si els comprem amb la mateixa intensitat.

*

El no-saber és el fonament de tot, crea el tot per un acte que repeteix a cada instant, produeix aquest món i no importa quin món, ja que no cessa d'assumir com a real el que no ho és. El no-saber és el menyspreu gegantí que serveix de base a totes les nostres veritats, el no-saber és més antic i més potent que tots els déus reunits.

*

Reconeixem en aquest el que té disposició per a la recerca interior: posarà per damunt de qualsevol èxit el fracàs, fins i tot el buscarà, inconscientment s'entén. És que el fracàs, sempre *essencial*, ens revela a nosaltres mateixos, permet veure'ns com Déu ens veu, mentre que l'èxit ens allunya del que hi ha de més íntim en nosaltres i en tot.

*

Hi va haver un temps en què el temps no era encara... El rebuig del naixement no és res més que la nostàlgia d'aquest temps d'abans del temps.

*

Penso en tots aquests amics que ja no hi són, i m'apiado d'ells. Tanmateix, no els hauria de plànyer, ja que han resolt tots els problemes, tot començant pel de la mort.

*

Hi ha en el fet de néixer una tal absència de necessitat que, quan hi rumiem una mica més que de costum, en lloc de saber com reaccionar, ens aturem en un somriure neci.

*

Dues menes d'esperits: diürns i nocturns. No tenen ni el mateix mètode ni la mateixa ètica. A ple dia, es vigilen; en l'obscuritat, s'ho diuen tot. Les rèpliques saludables o emprenyadores d'aquell que pensa importen poc a aquell que s'interroga en les hores on els altres són presos pel somni. També cavil·la sobre la mala sort de néixer sense amoïnar-se del mal que pot fer a altri o a si mateix. Després de la mitjanit comença l'embriaguesa de les veritats perniciosos.

*

Així que acumulem anys, ens anem formant una imatge cada cop més ombrívola del futur. És només per consolar-nos de la nostra exclusió? Sí en aparença, no de fet, ja que el futur sempre ha estat atroç, amb l'home que no pot posar remei als seus mals sinó agreujant-los, de manera que en cada època l'existència és més tolerable abans de trobar la solució a les dificultats del moment.

*

En les grans perplexitats, obliga't a viure com si la història estigués acabada i a reaccionar com un monstre rosegat per la serenitat.

*

Si, antigament, davant d'un mort em preguntava: «De què li ha servit néixer?», la mateixa pregunta, ara, me la plantejo davant de qualsevol viu.

*

La pesantor sobre el naixement no és res més que el gust de l'insoluble empès fins a la bestiesa.

*

Respecte a la mort, oscil·lo sense parar entre el «misteri» i el «res de res», entre les Piràmides i la Morgue.

*

És impossible *sentir* que hi va haver un temps en què no existíem. D'aquí ve aquest afecte cap al personatge que érem abans de néixer.

*

«Meditau només una hora sobre la inexistència del *jo* i us sentireu un altre home», li deia un dia un bonze de la secta japonesa Kusha a un visitant occidental.

Sense haver corregut pels convents budistes, quantes vegades no m'he aturat en la irrealitat del món, per tant del *jo*? No n'he esdevingut un altre home, no, però me n'ha quedat efectivament aquest sentiment que el meu *jo* no és real de cap manera, i que si el perdo no perdo res, llevat d'alguna cosa, llevat de *tot*.

*

En lloc d'agafar-me al fet de néixer, com m'hi convida el sentit comú, m'arrisco, m'arrossego cap enrere, reculo de mica en mica cap a no sé quin començament, passo d'origen en origen. Un dia, potser, reeixiré a assolir l'origen mateix, per descansar-hi, o desplomar-m'hi.

*

X m'insulta. Em disposo a bufetejar-lo. Reflexió feta, me n'abstinc.

Qui soc? Quin és el meu nom vertader: el de la rèplica o el de la reculada? La meva primera reacció és sempre enèrgica; la segona, fofa. El que anomenem «saviesa» no és en el fons més que una perpètua «reflexió feta», és a dir la no-acció com a primer moviment.

*

Si l'afecte és un mal, cal buscar-ne la causa en l'escàndol del naixement, ja que néixer és encaterinar-se. El despreniment hauria doncs d'aplicar-se a fer desaparèixer les traces d'aquest escàndol, el més greu i el més intolerable de tots.

*

En l'ansietat i el pànic, la calma sobtada en el pensament del fetus que hem estat.

*

En aquest instant precís, cap retret vingut dels homes o dels déus no sabia atènyer-me: tinc una consciència tan simple com si no hagués existit mai.

*

És un error creure que hi ha una relació directa entre patir un revés i acarnissar-se contra el naixement. Aquest acarnissament té arrels més profundes i més llunyanes, i tindria lloc encara que no hi hagués cap ombra contra l'existència. És fins i tot més virulent en circumstàncies extremes.

*

Tracis i Bogomils¹ —no puc oblidar que he freqüentat els mateixos paratges que ells, ni que els uns plo-raven sobre els nounats i els altres, per exculpar Déu, feien Satan responsable de la infàmia de la Creació.

*

1. Els tracis van ser un poble indoeuropeu, important a l'est d'Europa del III mil·lenni aC fins al segle III aC, que es diferenciava de la resta per la creença en la immortalitat, tal com relata Heròdot. El bogomilisme, al seu torn, és una heretgia medieval que defensava un dualisme estricte i la manca d'autoritat de l'Església, fruit del diable. No oblidem que Cioran era romanès. (*N. del. T.*)

En les llargues nits a les cavernes, un munt de Hamlets havien de monologar sense parar, ja que hem de suposar que el turment de l'apogeu metafísic se situa molt abans que aquesta insípidesa universal, consecutiva de l'adveniment de la Filosofia.

*

L'obsessió del naixement procedeix d'una exacerbació de la memòria, d'una omnipresència del passat, així com de l'avidesa per l'atzucac, pel *primer* atzucac. —Cap obertura, i per tant cap joia, que provingui del passat sinó únicament del present, i d'un futur *emancipat del temps*.

*

Durant anys, de fet durant tota una vida, pensar només en els últims moments, per constatar, quan ens acostem al final, que això haurà estat inútil, que el pensament de la mort ajuda a tot, excepte a morir!

*

Són els nostres neguits els que susciten, els que creen la consciència; un cop acomplerta la seva obra, s'afebleixen i desapareixen l'un després de l'altre. La consciència roman i els sobreviu, sense recordar el que els deu, sense ni tan sols haver-ho sabut mai. I encara que no pari de proclamar la seva autonomia, la seva sobirania, es detesta i vol anihilar-se.

*

Segons la regla de sant Benet, si un monjo esdevenia orgullós o només content de la feina que feia, havia d'apartar-se'n i abandonar-la.

Vet aquí un perill que no temerà qui haurà viscut en l'apetit de la insatisfacció, en l'orgia del penediment i del fàstic.

*

Si és veritat que Déu detesta prendre partit, jo no demostraria cap mena de timidesa davant la seva presència, fins i tot em plauria imitar-lo, ser com Ell, en tot, un sense-opinió.

*

Llevar-se, empolainar-se i després esperar alguna variant imprevista de tedi o d'horror.

Donaria tot l'univers i tot Shakespeare per un bri d'ataràxia.

*

La gran sort de Nietzsche d'haver acabat com va acabar. En l'eufòria!

*

Referir-se sense parar a un món en el qual res no es rebaixava a sorgir, en el qual presentàvem la cons-

ciència sense desitjar-la, en el qual, escarxofat en allò virtual, gaudíem de la nul·la plenitud d'un jo anterior al jo...

No haver nascut, si ho rumio una mica, quina delícia, quina llibertat, quin espai!